

Հովհաննես Թումանյան

Պանդուխտն երգեց օտար երկրում...

Պանդուխտն երգեց օտար երկրում
Եվ սրտաբեկ հոգոց քաշեց,
Երբ որ տխուր յուր երգերում
Անցած ուրախ օրերն հիշեց:

Մարմնով տկար, հոգով տխուր
Շուրջը նայեց մեկը չըկար,
Որ տար գեթ մի բաժակ ցուրտ ջուր,
Ողբաց պանդուխտն անմխիթար:

Եվ նա խնդրեց անժամանակ

Հանգստության լուռ գերեզման,
Անհույս երգեց վերջին նվազ
«Արի՛, չարքաշ կյանքիս վախճան.

Էլ ույժ չըկա, բարյավ մնաք,
Դուք սև օրեր պանդխտության,

Դո՛ւն, հայրական հեռու տնակ,
Եվ երագներ պատանեկան:

Իսկ դուն արի՛, քաղցր հիշատակ,
Կորցրած սիրո, վայելչության,
Արի ինձ հետ իբրև սփոփանք

Գերեզմանիս լուռ տխրության»:

Մեռավ պանդուխտն, բարյավ մնաք . . .

Գիտեք, որքան ձեզնից թաքուն

Խեղճը հեծեց, ողբաց մենակ . . .

Գեթ ողորմի տվեք հոգուն:

1890
